

РЕШЕНИЕ

№ 4481

гр. София, 19.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в
открито заседание на 12.10.2011 г. в следния състав:**

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на
прокурора Поповска, като разгледа дело номер **6562** по описа за **2011**
година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК, вр. чл. 1, ал. 2 от Закона за
отговорността на държавата и общините за вреди.

Образувано е по искова молба от С. И. Х. срещу Министерството на правосъдието за
заплащане на обезщетение за причинени неимуществени вреди в размер на 50 000 лв.
поради задържането му при нечовешки и унижителни условия (определени като такива
в исковата молба) за периода от 16.05.2003 г. до 31.10.2003 г. в помещения за арест на
Окръжна следствена служба, [населено място].

Ответникът – Министерството на правосъдието изразява становище за неоснователност
на исковата претенция, като прави и възражение за погасяването на исковата претенция
по давност.

Прокурорът дава заключение за неоснователност на исковата молба, като също така
прави възражение за погасяване на исковата претенция по давност.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и като взе
предвид направеното от страна ответника по спора възражение за погасяването на
исквата претенция по давност и като съобрази обстоятелството, че съобразно чл. 120
от Закона за задълженията и договорите давността не се прилага служебно, намира че
исквата претенция е погасена по давност, поради и което следва да бъде определена
като неоснователна по следните съображения:

Производството е образувано по искова молба от С. И. Х. срещу Министерството на
правосъдието за заплащане на обезщетение за причинени неимуществени вреди в
размер на 50 000 лв. поради задържането му при нечовешки и унижителни условия

(определени като такива в исковата молба) за периода от 16.05.2003 г. до 31.10.2003 г. в помещения за арест на Окръжна следствена служба, [населено място]. С решение № 10606/15.07.2011 г., на Върховния административен съд, постановено по адм.д. № 3698/2011 г. е отменено решение № 370/28.01.2011 г. по адм.д. № 6521/2008 г. на Административен съд София-град, I отделение 12 състав и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на съда. В мотивите на решението си Върховният административен съд е посочил, че в решението си първоинстанционният съд не е обсъдил възражението за погасяване на иска по давност, направено от Министерството на правосъдието. Съгласно чл. 120 от Закона за задълженията и договорите давността не се прилага служебно. В процесния случай е направено възражение от страна на Министерството на правосъдието за погасяването по давност на предявения иск, което възражение настоящата инстанция намира за основателно. За претендираните неимуществени вреди за периода от 16.03.2003 г. до 31.10.2003 г. е изтекла погасителната давност по [чл. 110 от Закона](#) за задълженията и договорите, за който факт е направено възражение от страна на ответната страна още с представения по делото писмен отговор по исковата молба. Нормата на [чл. 203, ал. 2 от АПК](#) предвижда за неуредените въпроси за имуществената отговорност да се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. От друга страна, [§ 1 от Заключителните разпоредби на Закона](#) за отговорността на държавата и общините за вреди препраща към разпоредбите на гражданските закони за неуредените случаи. В Закона за отговорността на държавата и общините за вреди не се урежда въпроса за давностния срок за погасяване на правото да се търси обезщетение от държавата за причинени вреди. Следователно, при субсидиарно приложение на гражданските закони пределите на давностния срок за погасяване на правото на парични вземания се уреждат от [чл. 110 от Закона](#) за задълженията и договорите, към който се отнася и претендираното вземане за вреди, доколкото се касае за особен вид деликтна отговорност. Погасителната давност е институт на материалното и процесуалното право, представляваща изтичането на предвидения в закона период от време, през който субектът на правото (вземането) бездейства и не го упражнява. Съответно с изтичането на давността и при направено възражение от насрещната страна вземането се погасява, респ. предявеният иск следва да се отхвърли като неоснователен поради изтичането на давностния срок. Съгласно т. 4 от Тълкувателно решение № 3/2004 г. на ОСГК на Върховния касационен съд при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за заплащане на претендираното от държавата и общините обезщетение за вреди е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове, а при нищожните - това е моментът на тяхното издаване, а за незаконни действия или бездействия на административните органи - от момента на преустановяването им. В процесния случай твърдяните от ищеца бездействия са преустановени на 31.10.2003 г., когато ищецът в производството пред настоящата инстанция е бил освободен от следствения арест в [населено място] в 15.00 ч. с определена мярка за неотклонение парична гаранция, именно това е датата на която са преустановени твърдените незаконни действия или бездействия на служителите на Министерството на правосъдието. Съгласно чл. 110 от Закона за задълженията и договорите с изтичане на петгодишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда друг срок. Исковата молба е постъпила в съда с вх. № 15178 от 03.11.2008 г., поради което петгодишният давностен срок за погасяване на

претендирането от ищеца вземане за неимуществени вреди е изтекъл. Този извод не се отрича от обстоятелството, че исковата молба е била подадена по пощата на 30.10.2003 г. Видно от представените по делото доказателства исковата молба е подадена по пощата на 30.10.2008г. и както се посочи е постъпила в Административен съд София град на 03.11.2008г. Това е датата и на пощенското клеймо, поставено върху плика за постъпването на исковата молба в съда. Основанията за прекъсване на давността са изчерпателно изброени в чл. 116 от Закона за задълженията и договорите. Изброяването на основанията за прекъсване на давността в [чл. 116 от Закона](#) за задълженията и договорите не дава възможност за разширяването им, тъй като става дума за процесуални действия и ограничен брой факти, изрично посочени в правната норма. Сред тях, съгласно [чл. 116, б. б, предл. 1 от Закона](#) за задълженията и договорите давността се прекъсва с предявяване на иск. Искът, на основание чл. 125 от ГПК е предявен с постъпването на исковата молба в съда. Съдът намира, че разпоредбата на [чл. 62, ал. 2 от ГПК](#) е неприложима в случая, тъй като [раздел I на гл. седма от ГПК](#), касае процесуалноправни срокове, а давностният срок е материалноправен и правилата за броенето им се съдържат в [чл. 72 от Закона](#) за задълженията и договорите. Независимо от това, съдът намира, че [чл. 72, ал. 4 от Закона](#) за задълженията и договорите, съобразно който писмените изявления и съобщения, от каквото и да било естество, се считат за извършени в срока, ако са предадени по пощата до изтичането на двадесет и четвъртия час от последния ден на срока не следва да намери приложение, предвид изчерпателното изброяване на основанията за прекъсване на давностния срок в [чл. 116 от Закона](#) за задълженията и договорите и разпоредбата на чл. 125 от ГПК, съгласно която искът е предявен с постъпването на исковата молба в съда. Предвид това исковата претенция е погасена по давност и следва да бъде отхвърлена като неоснователна. Съдът намира, че след като предявените искове за присъждане на обезщетение за имуществени и неимуществени вреди са неоснователни, то не се дължи и претендираната законна лихва върху всяка от главниците, тъй като законната лихва имат акцесорен характер.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи, съдът и на основание чл. 235 от ГПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен предявения от С. И. Х. иск срещу Министерството на правосъдието за заплащане на обезщетение за причинени неимуществени вреди в размер на 50 000 лв. поради задържането му при нечовешки и унижителни условия (определени като такива в исковата молба) за периода от 16.05.2003 г. до 31.10.2003 г. в помещения за арест на Окръжна следствена служба, [населено място].

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ

